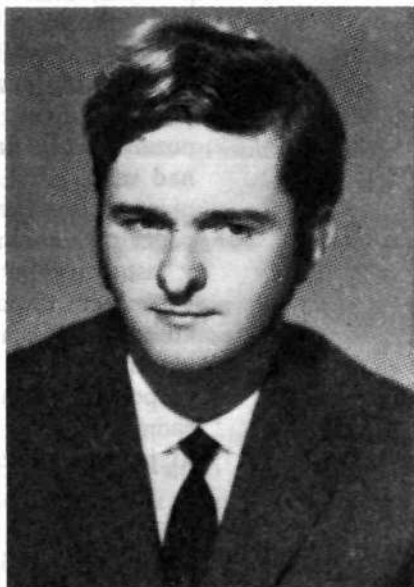

usode pri Slovencih. To, kar je na tem področju možno storiti danes, je le omemba nesistematično zbranih drobcev, ki komajda ostajajo na robu eksaktnosti. Poleg pomanjkanja gradiva pa bi nas v takšni raziskavi prav gotovo oviralo tudi prepletanje vplivov.

Igor
Malahovsky

Pesmi

NOKTURNO V drobno gnezdo bledih zob
 si zaplodil pajka;
 granit so njegovi členki,
 psuje krotko kot megla;
 in vse to prenašaš v svoji lobanji,
 v svoji glavi
 in samo še čakaš lahko
 na dobro merjen udarec,
 orokavičena usnjena pest
 in mlečno drobljene čeljusti,
 pokanje sklenine v koreninah,
 razdraženo stopicanje,
 zobje,
 ki se jih še držijo vlakna mesa
 v občutljivih okrvavljenih dlesnih;
 tam na koncu je vranje drevo,
 polje polno pasjih žit,
 vse proti tebi,

že pod tabo,
 spodnašajo ti varne korake
 vsakdanjosti,
 razbijejo blede čeljust teme
 okoli tebe,
 ti pa kar spiš,
 preslišal si vse zvonce in
 opozorila;
 skriva se v svoji hiši,
 laže v pridu svojih besed
 in se nikoli ne vrne;
 pozabi včasih na čeljust
 nad sabo,
 njeno počasno odpiranje in zapiranje,
 pepel presekanih glasov
 v lastnem goltancu,
 v sončnem dopoldnevu,
 ko se zbere k smrti
 ves trop,
 prepojen z lastnino
 samega sebe,
 ki jim več ne zadostuje...

SVETEL PES Zaklenili so te
 v hrastovo klet
 polno zastarelih mačk in
 črnih pajkov
 in v svoji brezobzirni preprostosti
 niso pozabili nate;
 prinesli so ti bel krožnik
 in nož
 in ti ukazali: reži;
 ti pa si se zbal za mreže
 nad glavo
 in raje utihnil v kotu,
 ampak ko sta se oglasila
 kamnita storža lakote
 si zasekal prvo vreznino
 polno odpora,
 ampak vedel si da moraš,
 da je to tvoje poslednje upanje,
 ki si se ga oprijel
 kot črepinja snežinke
 suhe veje,
 da se ne razbije na tleh;

potem so te opazovali
 skoz špranjo svetlobe in se
 muzali v skrhanih glavah;
 ti pa si jih prosil še za več nožev
 in še za več urezov
 in nisi nič kričal
 samoto in bolečino rezil
 le počasi si
 lizal s pogledi
 kamnita in zglajena tla
 od trdih obuval;
 takrat so noter spustili
 svetlega psa
 z vranjimi očmi;
 v drobcu gledanja
 te je usekal
 in ti po kapljicah začel
 izpuščati življenje . . .

NOKTURNO Jekleni kamenčki njegovih krempljev,
 ki so puščali slepo sled za sabo,
 so te spomnili nanj,
 ampak bil ti je tako blizu,
 da nisi mogel niti pomisliti na beg;
 čutil si kako ti stopa v medkorake,
 gazi v telo;
 zato si se hipoma ustavil,
 da se je njegova dlaka obdrgnila ob tebe,
 tvojo kožo
 in si v svojih očeh občutil
 zelenkast prah besa njegovih zenic,
 kajti njegova čeljust je sikala velikanski
 tek
 po tvoji krvi,
 čeprav je vedel, da ne boš dolgo;
 s pestjo si razbijal po tablah
 s prepovedmi,
 z ukazi,
 da so ti členki tiho kameneli;
 oni pa se niso zmenili zate,
 razdraženi v brezbriznosti uniform,
 gotovi svojih pendrekov,
 gotovi ciljanih udarcev,
 zato so te le nemo motrili,
 pretehtavali gmoto tvojega telesa;

ti pa si se skušal izmikati,
opravičevati
kot star papagaj na zarjavelem trnku;
njihovi jeziki iz usnja
in tankih koščenih bodic
so ti počasi načenjali površino,
se zadirali v tkiva
in te topli kot mrzle iskre;
takrat pa je veriga popustila,
popadali so te zobje
in ti razkosali brleče obstajanje;
po mestu so potem drdrala vozila
brez oken,
brez voznikov
in s strupeno natančnostjo
pobirala ostanke za vsemi,
ki so izginili,
ki se jih ne drži nobena senca več...

PESEM

Vsceno,
zal je,
so sople njene sivkaste ustnice;
ampak bala bi se ga,
njegovih poškrabljenih belih srajc
visoko zaprtih do pokline na vratu
in zlatih naočnikov
s počrnelimi stekli
in vlejivega zrkla v duplinah;
spominjam se,
kako je kričal po mestu
in na vratu je imel grobo spleteno
zarjavelo žico
okoli bledikaste tvorbe,
ki jo je skrbno zavijal
v pisani ruti;
bal se je,
da ga ne bi kdo sunil tja;
držal se je za žico
in se vodil po mestu,
nič ni spraševal,
nikogar ustavil;
bal se jih je ustavljati,
bal se je njihovega nasmeha
razbeljenega v apnu,
bal se je premočene vate

v njihovih ustih,
 kajti čutil je,
 da se bodo vsak hip sprostila
 in bo brezzoba čeljust
 topo tlesknila
 po napeti pisani ruti;
 hotel je naprej
 za pasom privezan sam nase;
 spotoma ni potem nikogar več srečal:
 pogoltnili so si svoja usta,
 hladnokrvno razgrabili koščke vate
 in se poskrili med rogovile
 svojih nog
 ter počasi
 drug za drugim odhajali
 v brozgo lastnega medteka;
 videl jo je za pol podrtim oknom,
 približal se ji je
 s stopajočim korakom
 z oglušelim jezikom
 in jo skušal vprašati
 za ime,
 za besedo,
 za karkoli . . .

ODŠTEVANJE Vstopil je v črnem obnošenem pokrivalu
 in potiho zaprl okorna lesena vrata
 za sabo;
 njegove preveč previdne korake
 je pred zavitim stopniščem prestregel Nihče
 in ga topo motril
 izza majhne zasteklene line;
 zdrznil se je, ko ga je Nihče
 nenadoma poklical po domačem imenu
 in v zgnetenem obrazu
 kazal par orumenelih zob;
 sem sem prišel, ker so me poklicali;
 enkrat vsakogar pokličejo,
 je siknil Nihče
 in si nekaj zapisoval v droben zvezek;
 tja sedi, na oguljen stol,
 vsak mora enako sestiti nanj,
 čakaj, klicali te bodo,
 aparat bo zvonil
 ampak slušalka bo omrtvela

ob tvojem prvem dotiku,
ti pa boš vseeno še naprej dvigoval
in komaj slišen blebetal
v zarjavelo membrano;
vsi do sedaj so delali tako;
ti pa si nenadoma odložil,
Nihče se ti je mišje režal izza
zasteklene line
in med orumenelimi zobmi
tiščal dogorevajoč čik;
ampak prah Nekdanjikov
na stolu,
na ročajih,
na naslonjalu
te je dražil
v oči,
v nosnici,
v jezik;
z desnico si držal staro konzervo
in z njenim skrhanim robom strgal
sivino možganovine z Nihčeta
in besen užival v tem opraviilu;
potem pa si jo odvrigel,
da je votlo tolkla in se kotalila po
zlizanem hodniku;
skoz razbito zasteklenelo lino
si le še slutil Nihčeta,
njegovo suho pisanje v zvezek,
polomljene orumenele zobe,
hehet iz varne razdalje;
zaloputnil si vrata za sabo
in se z dlanmi globoko v slepih žepih
odpravil po zaprašenem hodišču . . .